ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ **ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.**

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὑπηρέτρια κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε :

— Γιὰ τὴ δεσποινίδα Λίνα, γιατρέ.

— Τὴ δεσποινίδα Λίνα ; Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές ; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Ναί, γιατρέ. Ἐλᾶτε... Ἰδέστε...

— Ποῦ ;

— Στὸ δωμάτιό της. Εἶνε νεκρή. Χτυπήθηκε μὲ τὸ πιστόλι !...

Ὁ γιατρὸς κοντοστάθηκε, διστάζοντας.

— Ἐλᾶτε, γιατρέ... Σᾶς ἱκετεύω, ἐλᾶτε, ἴσως μπορέσετε νὰ τὴν σώσετε...

Ὁ γιατρὸς προχώρησε σαστισμένος ὥς τὴν κρεββατοκάμαρα. Μόλις ἔφτασε στὴν πόρτα καὶ τὸ βλέμμα του ἀντίκρυσε τὸ τραγικὸ θέαμα τῆς αἱματακυλισμένης κόρης, στάθηκε ἀπότομα κι' ἔτριψε τὰ μάτια του. Ἦταν ξυπνητὸς ἢ νευρεύτανε ; Ἦταν δυνατὸν αὐτό, ἦταν πραγματικότης, μποροῦσε νὰ ἐπατρέψῃ ὁ Θεὸς μιὰ τόσο μεγάλη συμφορά, μέσα σὲ μιὰ μέρα ;...

Ἡ ὑπηρέτρια ἀπὸ πίσω του ἔκλαιγε καὶ τὸν παρακαλοῦσε :

— Σῶστε την, γιατρέ... Σῶστε την, λυτηθῆτε την, δὲν θᾶναι νεκρή, ὤ ὄχι, δὲν μπορεῖ νᾶναι νεκρὴ ἡ καλή μου κυρία....

Ὁ γιατρὸς συνῆρθε ἀπ' τὴν κατάπληξί του καὶ τὴ φρίκη του. Καὶ χωρὶς νὰ χάνῃ καιρό, ἔτρεξε κοντὰ στὴ Λίνα, κύτταξε τὸ τραῦμα της καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ζῆ, γιατρέ, ζῆ, δὲν εἶν' ἔτσι ; ρώτησε μὲ λαχτάρα ἡ ὑπηρέτρια.

Ἡ συγκίνηση τοῦ γιατροῦ ἦταν ὑπερβολική. Γνώριζε τόσα χρόνια τὴν οἰκογένεια Λιναρδῆ. Τὰ δυὸ κορίτσια τοῦ ἦσαν συμπαθέστατα. Ραγιζόταν ἡ καρδιά του νὰ βλέπῃ τὴν πανέμορφη Λίνα νεκρὴ κι' αἱματοκυλισμένη μπρὸς στὰ πόδια του, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ πτῶμα τῆς ἄλλης ἀδελφῆς, τῆς δροσερῆς καὶ καλόκαρδης Λίζας θὰ παράδερνε στὴ θάλασσα....

Ἦταν τρομερό..., τρομερό..., ἀπίστευτα δραματικό !...

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὔρριξε ὁ γιατρὸς στὴν αὐτόχειρα, κατάλαβε ὅτι ἦταν νεκρή, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ πιροβολήθηκε νεκρή. Ἡ σφαῖρα εἶχε τρυπήσει τὴν καρδιά της....

Παραξενεμένος μάλιστα γιὰ τὸ τρομερὸ τραῦμα τῆς ἄτυχης νέας, ἀναζήτησε καὶ βρῆκε πλάϊ της τὸ πιστόλι, μὲ τὸ ὁποῖο χτυπήθηκε. Βλέποντας τὸ παλιὸ ὅπλο, κατάλαβε ἀμέσως γιατὶ εἶχε προξενήσει ἡ σφαῖρα ἕνα τόσο τρομερὸ καὶ μεγάλο τραῦμα....

Ἡ ὑπηρέτρια, βλέποντας ὅτι ὁ γιατρὸς δὲν τῆς ἀπαντάει, τὸν ξαναρώτησε :

— Ζῆ, γιατρέ ;... Πέστε μου πὼς ζῆ...

Ὁ γιατρὸς σηκώθηκε ὄρθιος, κύτταξε τὴν ὑπηρέτρια κατάματα καὶ τῆς εἶπε, βάζοντας τὸ δάχτυλο στὰ χείλη του :

— Μὴ φωνάζεις... Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ φωνάζῃς.

— Ὥστε ζῆ ; Ζῆ ἡ καλή μου κυρία, γιατρέ μου ; ρώτησε σιγὰ τώρα ἡ ὑπηρέτρια.

— Ναί..., δηλαδή..., ἴσως νὰ τὴ σώσουμε, ἀπάντησε στενοχωρημένα ὁ γιατρός. Μὰ ἂν τὸ ἐπιθυμῆς αὐτό, ἂν θὲς νὰ μὴ δῆς νεκρὴ καὶ τὴ μεγάλη σου κυρία, μὴν μιλᾶς δυνατά, μὴ φωνάζῃς, πᾶψε νὰ κλαῖς.

— Ναί, ναί, γιατρέ, θὰ κάμω ὅπως μοῦ λέτε, ψιθύρισε σιγά, πολὺ σιγὰ ἡ κακότυχη ὑπηρέτρια. Δὲν θὰ βγάλω τσιμουδιά, γιατρέ μου, ἀρκεῖ νὰ σωθῆ ἡ κυρία μου...

— Ἄκουσε τώρα τί θὰ σοῦ πῶ, συνέχισε ὁ γιατρός, μιλῶντας κι' αὐτὸς πολὺ σιγά. Πήγαινε στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας σου. Κράτησέ της συντροφιά. Καθησύχασέ την. Πές της πὼς ρώτησες κάτω στὸ δρόμο τὶς γειτόνισσες καὶ σοῦ εἶπαν πὼς εἶδαν τὴ δεσποινίδα Λίνα νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὸ σπίτι. Κάμε την νὰ παστέψῃ πὼς ἡ Λίνα πῆγε γιὰ γιατρὸ ἢ νὰ ρωτήσῃ καὶ νὰ μάθῃ γιὰ τὴν ἀδελφή της. Πές της, τέλος, πὼς ἔφυγα, μὰ πὼς θὰ γυρίσω ἀμέσως γιὰ νὰ μείνω κοντά της ὥς τὸ βράδυ, ὄχι μόνον σὰν γιατρός, ἀλλὰ καὶ σὰν οἰκογενειακὸς φίλος. Ἔτσι κ' ἂν ἀντιληφθῆ τὴν ἐδῶ παρουσία μου, δὲν θὰ ὑποψιαστῆ τίποτε. Πήγαινε....

Ἡ ὑπηρέτρια σφούγγισε τὰ μάτια της, βγῆκε ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρα τῶν κοριτσιῶν καὶ πῆγε στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας της.

Ἡ κ. Λιναρδῆ εἶχε κλειστὰ τὰ μάτια της, μὰ μόλις τὴν ἄκουσε, τ' ἄνοιξε καὶ ρώτησε ἀνήσυχα :

— Ἦρθε ;... Γύρισε ἡ Λίνα μου ;...

— Ὄχι, κυρία, ἀπάντησε μ' ἀρκετὴ ψυχραμία ἡ ὑπηρέτρια. Μὰ μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία. Τὴν εἶδαν κάτω ἡ γειτόνισσες νὰ φεύγῃ. Ἴσως πάει νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὴ δεσποινίδα Λίζα.... Καὶ νὰ τὸ δῆτε, κυρία... Τὸ εἶπε κ' ὁ γιατρός : Ἡ δεσποινὶς θὰ γυρίσῃ ὅπως θέλει ὁ Θεός.

Ἡ κ. Λιναρδῆ ξανάκλεισε τὰ μάτια της κ' ἀναστέναξε, ἀποκαμωμένη ἀπ' τὴν ἐξάντλησι ποὔνιωνοῦσε :

— Λίζα !... Λίνα !... Παιδιά μου !... Παιδάκια μου !...

— Κυρία, ψιθύρισε πάλι ἡ ὑπηρέτρια, ἄφησα κάτω τὴν πόρτα ἀνοιχτή. Ὁ γιατρὸς εἶπε πὼς θὰ ξαναγυρίσῃ ἀμέσως καὶ θὰ μείνῃ μαζύ σας ὥς τὸ βράδυ. Τί καλὸς γιατρός, κυρία....

Ἡ κ. Λιναρδῆ δὲν ἀπάντησε. Μὲ τὰ μάτια κλειστὰ ἀναστέναζε κάθε τόσο, ἔκλαιγε σιγαλὰ καὶ καλοῦσε τὰ παιδιά της :

— Λίζα... Λίνα... Λυτηθῆτε με, παιδιά μου... Λυτηθῆτε τὴ μανοῦλα σας... Θεέ μου, Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, κάμε νὰ σφίξω τὰ παιδάκια μου στὴν ἀγκαλιά μου....

Σιγὰ—σιγὰ ἡσύχασε.

Ἡ ὑπηρέτρια σηκώθηκε καὶ βγῆκε ἔξω, πατῶντας στὰ νύχια.

Στὴν κρεββατοκάμαρα, ὁ γιατρὸς εἶχε σηκώσει τὴ Λίνα ἀπὸ τὸ πάτωμα καὶ τὴν εἶχε ξαπλώσει στὸ κρεββάτι της. Καθισμένος τώρα ἀπέναντί της, τὴν κύτταζε, βυθισμένος σὲ βαθειὰ συλλογή. Ἦταν τόσο συνεπαρμένος ἀπ' τὶς σκέψεις του, ὥστε δὲν ἄκουσε τὴν ὑπηρέτρια ποὺ μπῆκε μέσα.

Ἡ ὑπηρέτρια πλησίασε κοντά του καὶ τοῦ ψιθύρισε :

— Ἡ κυρία κοιμήθηκε.

Ὁ γιατρὸς κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ τῆς ἔδειξε τὰ αἵματα κάτω στὸ πάτωμα.

Ἔτρεξε στὴν κουζίνα, πῆρε ἕνα πανὶ καὶ τὰ σφούγγισε. Ὕστερα ἔστρωσε ἀπὸ πάνω ἕνα ταπέτο.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ γιατρὸς σκεφτότανε. Ἡ θέσι του ἦταν δύσκολη. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ ; Πῶς θὰ ἀνήγγελλε στὴ δυστυχισμένη μητέρα τὸν τραγικὸ θάνατο καὶ τῆς δεύτερης κόρης της ; Ἡ νέα αὐτὴ συμφορὰ μποροῦσε νὰ τὴν σκοτώσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

πλωματικῆς ἐνεργείας διὰ τὴν ἀνελπίστως εὐνοϊκωτάτην λύσιν τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος.

»Τότε ἐλέχθη ὅτι συναντήσας αὐτὸν ὁ Ἐλ. Βενιζέλος τοῦ ἐφίλησε τὸ χέρι».

* * *

Κάποτε, ἕνας Θεοτοκικὸς βουλευτής, ἀπὸ ἄλλη ἐπαρχία, ἐπῆγε στὴν Κέρκυρα, καὶ ἀπὸ κεῖ ἔγραψε στὸ Γ. Θεοτόκη τὶς ἐντυπώσεις του ὄχι καὶ πολὺ κολακευτικὲς γιὰ τοὺς Κερκυραίους. ***«Προπάντων,*** ἔγραφε, ***ἔχουν τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶνε ἀδιάντροποι καὶ κοτσομπόληδες σὲ μεγάλο βαθμό».*** Ὁ Θεοτόκης ἐθύμωσε, καὶ ἅμα συναντήθηκε μὲ τὸ βουλευτή, τοῦ εἶπε :

— Μάθε ὅτι δὲν ὑποδιβάζεις τὸν ἑαυτό σου ἂν μιλήσεις μ' ἕναν Κορφιάτη, ποὺ καὶ ἀγράμματος νὰ εἶνε ξέρει νὰ θλέπῃ καλύτερα ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους.

Ἦταν πολὺ καταδεχτικός. Ἀγαποῦσε τόσο τοὺς συμπατριῶτες του, ὥστε καμμιὰ φορὰ καὶ ἐκτὸς τοῦ δικαίου, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τοὺς ὑπεστήριζε.

* * *

Σὲ κάποιες δημοτικὲς ἐκλογές, ὁ Κερκυραῖος Παϊπέτης ἔβαλε κάλπη γιὰ δήμαρχος Θεοτοκικός. Ἐπειδὴ ὅμως ἔβλεπε ὅτι θὰ ἔχανε, ὁ ἀδίσταχτος Παϊπέτης ἔβαλε καμμιὰ ἑκατοσταριὰ μπράβους κι' ἔσπασαν τὶς κάλπες, πρὶν γίνει ἡ διαλογὴ τῶν ψήφων. Ὅταν ὁ Θεοτόκης ἔμαθε τὸ Παϊπετικὸ κατόρθωμα, ἐθύμωσε πολὺ καὶ εἶπε :

— Αὐτὲς τὶς προστυχιὲς τὶς ἐπερίμενα μόνο ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους μου.

* * *

Ὁ Θεοτόκης ἦταν ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς ποὺ ἐνθουσίαζαν τὴ Μοῦσα τοῦ Σουρῆ. Ὅταν στὰ 1899 ἐπρωτόγινε πρωθυπουργός, ὁ «Ρωμηὸς» ἔγραφε :

Θεοτόκη, πόζα κράτει,
Μὴν ἀκοῦς σὲ παρακλήσεις
Καὶ μήτ' ἕνα κὰν Κορφιάτη
Στὴν ἀρχὴ μὴ διορίσεις.
Πές τους, στόμα λυγερό,
Τώρ' ἀμέσως δὲν μπορῶ
Τώρ' ἀμέσως ντρέπουμαι
Μὰ κατόπιν θλέπουμε.

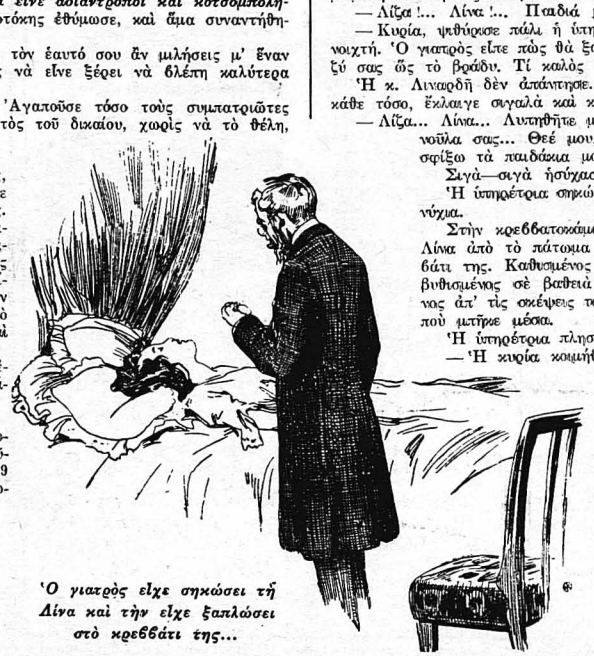

Ὁ γιατρὸς εἶχε σηκώσει τὴ Λίνα καὶ τὴν εἶχε ξαπλώσει στὸ κρεββάτι της...